

סיפור לשולחן השבת -

“זרעים של טוב לב”

(מקור לא ידוע)

מחבר - ארצות שואב עזוב מילמו.

אחר-צהרים אחד הבטתי דרך חלון המטבח וראיתי את בני בן החמש עודד בגינה. זה היה מחזה יוצא דופן, כי מיכאל שלי, גם כתינוק, לא אהב להתלכלך. הוא מעולם לא שיחק בארגז החול וממש שנא חול בסנדליו. יצאתי אל החצר לראות במה מדובר. "מה אתה עושה?" שאלתי אותו.

"אני מכין ערוגה", ענה בני ונראה רציני מאוד. החלטתי להשתעשע ולשחק איתו את משחק הניחושים שאנחנו משחקים תמיד: "תן לי לנחש. אתה רוצה לשתול בערוגה נרקיסים?"

"לא", ענה בני, "אני לא אשתול נרקיסים". "אז אולי תשתול כלניות?" "לא", אמר, "גם לא כלניות". "חרציות?" שאלתי. "לא, אימא", אמר בני, "אני לא מתכוון לשתול פרחים".

"אם כן, אתה בטח מכין ערוגה של ירקות", אמרתי. "יש לי בבית זרעים של עגבניות ופלפלים, רוצה?"

"לא, אימא, אני לא מכין ערוגה של ירקות. וכבר יש לי זרעים".

"אולי אתה מכין ערוגה של עשבי תיבול? אתה הרי יודע כמה אני אוהבת נענע טרייה ושמיר טרי...".

"אימא, אני לא מכין ערוגה של עשבי תיבול", אמר בני.

"אני מקווה שאתה לא מתכוון לזרוע ממתקים או זרעים של מסטיק, כי... בני חייך אליי. "לא, אימא, הזרעים שאני זורע, הם לא לאכילה". "ואתה לא מתכוון לשתול בערוגה שלך מטבעות, נכון?"

בני צחק. "אימא אני יודע שכסף לא גדל על העצים".

"אז מה אתה מתכוון לזרוע בערוגה שלך?" שאלתי.

בני פשפש בכיסו והושיט לי את כף ידו הקמוצה. כשפתח אותה, ראיתי בפנים שלושה חרוזים קטנים בצורת לב.

"אני הולך לזרוע זרעים של טוב לב". "למה?" שאלתי המומה.

בני הכין גומות באדמה והכניס את החרוזים פנימה. בעודו מכסה את ה"זרעים" סיפר לי: "יצאתי לרכב על האופניים בשביל ליד הבית, ופתאום ראיתי את השכנה, גברת רחל, חוזרת מקניות. היו לה הרבה שקיות. שקית אחת שהייתה מלאה בתפוזים נקרעה וכל התפוזים שהיו בה התפזרו על השביל. ניגשתי אליה ועזרתי לה לאסוף את התפוזים והצעתי לה לשים את השקיות שלה על האופניים שלי, שלא יהיה לה כבד. כך ליוויתי אותה הביתה. עזרתי לה להכניס את כל השקיות למטבח והיא נתנה לי עוגייה עם תמרים, אבל אמרתי לה שאני לא אוהב עוגיות תמרים. היא התנצלה שאין לה בבית ממתקים. כשרציתי ללכת, היא נתנה לי את החרוזים האלה ואמרה לי שמי שזורע זרעים של טוב לב, קוטף פירות לנצח".

"אז אתה יודע שאלה חרוזים ולא זרעים", אמרתי. במידה מסוימת שמחתי שבני לא יתאכזב כשה"זרעים" שלו לא יצמחו, אך מצד שני, הייתי מאוכזבת שבני הקטן, גדול ונבון מספיק על מנת לדעת שהחרוזים בצורת לב אינם זרעים.

"אני יודע", אמר בני, "הרי זרעים של טוב לב לא זורעים באדמה, זורעים אותם בלב".

"אז למה בכל זאת הכנת להם ערוגה?" הקשתי עליו. "למה זרעת את החרוזים באדמה?" "כדי לא לאכזב את גברת רחל", אמר בני, הזדקק וניקה את ידיו מהאדמה. "אימא, הסתכלי, היא משקיפה עליי מהחלון שלה".

"מי שזורע זרעים של טוב לב, נהנה מקטיפת נצח".

אז אתה יודע שאלה חרוזים ולא זרעים, אמרתי. במידה מסוימת שמחתי שבני לא יתאכזב כשה"זרעים" שלו לא יצמחו, אך מצד שני, הייתי מאוכזבת שבני הקטן, גדול ונבון מספיק על מנת לדעת שהחרוזים בצורת לב אינם זרעים.